

UOHSP00069RM

62 Ca 18/2008-78

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo:	30 -03- 2009
Číslo: UOHS-3924/2009	Vyřizuje: 0002
Přílohy:	300 Schelleau

OSOBNE

Andrej

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Sladkého a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Davida Rause, Ph.D. v právní věci žalobce: **Autoklub Bohemia Assistance, a.s.**, se sídlem Praha 4, Novodvorská 1010/4, zastoupený Mgr. Ludovítem Pavelou, advokátem se sídlem Praha 1, Konviktská 291/24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, a **MEXX Reality, s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 802/56, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 174/2007/03-23813/2007/310-KK ze dne 17.12.2007,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalovaného č.j. R 174/2007/03-23813/2007/310-KK ze dne 17.12.2007, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S 198/2007-00235/2007/550-IB ze dne 23.8.2007.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný rozhodl tak, že podle § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) zastavil správní řízení o přezkum úkonů zadavatele (Česká republika – Ministerstvo vnitra) při zadávání veřejné zakázky „Zajištění procesu zjišťování zájemců o koupi nepotřebného nemovitého majetku zadavatele“ na základě oznámení otevřeného řízení podle § 27 ZVZ uveřejněného v informačním systému dne 16.4.2007 pod č. 60006551, neboť dospěl k závěru, že zadavatel neporušil ZVZ.

Žalovaný se ve správním řízení zabýval otázkou, zda vyřazení nabídky žalobce a jeho vyloučení ze zadávacího řízení bylo důvodné, a dospěl k závěru, že toto vyloučení důvodné bylo. Žalobce předložil zadavateli v rámci nabídky doklady, kterými prokazoval splnění základních kvalifikačních předpokladů, mimo jiné to, že nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky (§ 53 odst. 1 písm. f) ZVZ). Z potvrzení Finančního úřadu v Říčanech a Finančního úřadu pro Prahu 4 vyplynulo, že žalobci bylo povoleno posečkání daně. Podle žalovaného tím žalobce nesplnil podmínku prokázání kvalifikačního předpokladu, neboť nepředložil potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky. Tuto skutečnost nelze zhojit předložením rozhodnutí o posečkání daně, neboť toto rozhodnutí neruší existenci daňového nedoplatku. Proto vyloučil-li zadavatel žalobce ze zadávacího řízení pro nesplnění kvalifikačního předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ, postupoval v souladu se ZVZ.

Podstatou sporu je tedy posouzení otázky, zda žalobce měl v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky, resp. zda zadavatel prokázal, že je takto zachyceny nemá, a tedy zda bylo důvodné jej pro nesplnění tohoto kvalifikačního předpokladu vyloučit ze zadávacího řízení.

II. Shrnutí žalobních tvrzení

Žalobce rozlišuje mezi „daňovou povinností“ a „daňovým nedoplatkem“; za „daňový nedoplatek“ považuje takovou daňovou povinnost, jejíž splatnost již marně nastala a ohledně které se daňový subjekt dostal do prodlení. Ust. § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ je třeba vykládat v tom směru, že daňovým nedoplatkem, pro který by žalobce nesplňoval kvalifikaci, by byl pouze nedoplatek coby daňová povinnost již splatná, ohledně níž by byl žalobce v prodlení s placením. Povolení posečkání daně podle § 60 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) vylučuje možnost prodlení na straně povinného subjektu; posečkaná daň není splatná, nejde proto o daňový nedoplatek ve smyslu § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ.

Žalobce dále osvětluje důvody posečkání a dovozuje, že institut posečkání daně nemá sankční charakter. Podle žalobce je závěr žalovaného založen na nesprávné terminologii použité Finančním úřadem pro Prahu 4 v jeho sdělení. Ten daňovou

povinnost žalobce (nesplatnou, neboť její splatnost byla odložena) chybně označil za daňový nedoplatek, zatímco Finanční úřad v Říčanech pojem „daňový nedoplatek“ a „posečkání daně“ rozlišil.

Pokud jde o výklad pojmu „daňový nedoplatek“, žalobce poukazuje na fakt, že *de lege lata* není tento pojem definován; negativní definicí však dovozuje z § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků z vlastnictví státu na jiné osoby, podle něhož se za daňový nedoplatek nepovažuje částka daňového nedoplatku, který byl rozhodnutím správce daně posečkan nebo byla povolena jeho úhrada ve splátkách. Je tu tedy třeba při výkladu použít analogii *legis*.

Žalobce na svoji podporu uvádí dosavadní rozhodovací praxi žalovaného (rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 3R 43/00-Ju ze dne 3.7.2000), které bylo sice vydáno za účinnosti zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, nicméně tento zákon a ZVZ obsahují tutéž dikci „...*uchazeč, který nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky*...“.

Žalobce rovněž namítá, že § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ je třeba vykládat eurokonformně s přihlédnutím k dikci čl. 45 odst. 2 písm. f) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES ze dne 31.3.2004, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, podle něhož může být vyloučen uchazeč, který „...*nesplnil povinnost vztahující se k placení daní a poplatků*...“. Evropský soudní dvůr přitom k obdobnému ustanovení předchozí komunitární zadávací směrnice (čl. 29 písm. f) Směrnice Rady č. 92/50/EHS ze dne 18.6.1992, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby) v případě C-226/04 – C-228/04 rozsudkem ze dne 9.2.2006 judikoval, že citované ustanovení nebrání tomu, aby poskytovatel služeb, který své povinnosti v oblasti daní nesplnil, tyto povinnosti splnil později mimo jiné na základě dohody se správním orgánem za účelem postupného zaplacení.

Žalobce tedy podmínku prokázání kvalifikačního předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ splnil a neměl být ze zadávacího řízení vyloučen. Rozhodnutí žalovaného je podle něj nezákonné a žalobce navrhuje jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný důvodnost žaloby popírá.

Zejména žalovaný uvádí, že rozhodnutí o posečkání s placením daně stále představuje nesplnění povinnosti vztahující se k placení daně, jedná se proto o daňový nedoplatek, který byl pouze správcem daně posečkán. Institut posečkání daně se vztahuje k již existujícímu daňovému nedoplatku, k jehož zaplacení po době splatnosti byla povolena posečkáci lhůta. Žalovaný poukazuje na § 60 odst. 4 daňového řádu a dovozuje, že i ten, komu bylo povoleno posečkání daně, je v prodlení, avšak jeho postavení je privilegovanější v tom, že správce daně může rozhodnout, že po dobu povoleného posečkání nebude placeno penále.

Dále žalovaný odkazuje na svoji podrobnou argumentaci, která je obsažena v napadeném rozhodnutí (zejména body 21. až 24. a 25. až 27. napadeného rozhodnutí), a žalobu navrhuje jako nedůvodnou zamítnout.

Na svém procesním stanovisku setrval žalovaný po celou dobu řízení před soudem.

Z osob zúčastněných na řízení podala své vyjádření Česká republika – Ministerstvo vnitra; tato osoba se ztotožnila s procesním stanoviskem žalovaného a na svém vyjádření setrvala po celou dobu řízení před soudem.

IV. Správní spis, podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu a předložené zadávací dokumentace soud mimo jiné zjistil, že žalobce ve své nabídce dokládá splnění kvalifikace podle § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ, tedy že nemá zachyceny daňové nedoplatky, Sdělením Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 6.6.2007 a Potvrzením Finančního Úřadu v Říčanech ze dne 6.6.2007. Z prvního z nich vyplývá, že správce daně „nemůže vyhovět“ žádosti o vydání potvrzení, neboť žalobce má ke dni 30.5.2007 dva daňové nedoplatky se specifikací „Porušení rozpočtové kázně – státní rozpočet“ a „Daň z převodu nemovitostí“ s konkrétní výší nedoplatků. Ze druhého z nich vyplývá, že je potvrzováno, že žalobci bylo povoleno posečkání daně z převodu nemovitostí, přitom důvodem je trvání soudního sporu o určení vlastnictví předmětné nemovitosti. Spisem procházejí rovněž obě rozhodnutí o posečkání daně.

Žalobcovu nabídku zadavatel vyřadil a žalobce ze zadávacího řízení vyloučil. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodně; svůj závěr opírá o argumentaci, podle níž žalobce nesplnil podmínku prokázání základního kvalifikačního předpokladu, tj. nepředložil potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá v evidenci zachyceny daňové nedoplatky. Tuto skutečnost nelze zhojit předložením rozhodnutí o posečkání daně, neboť toto rozhodnutí neruší existenci daňového nedoplatku, o kterém bylo finančním orgánem pravomocně rozhodnuto. Proto žalovaný správní řízení o přezkum úkonů zadavatele zastavil. Ke shodnému závěru dospěl žalovaný ve druhém stupni správního řízení a rozhodnutí o zastavení správního řízení potvrdil.

V. Právní posouzení

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ splňuje základní kvalifikační předpoklady dodavatel, který nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky, a to jak v České republice, tak v zemi sídla, místa podnikání či bydliště dodavatele. Žalobce je dodavatelem tuzemským.

Příslušná komunitární směrnice, jež měla být do § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ transponována (čl. 45 odst. 2 písm. f) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby), obsahuje úpravu totožnou. Existence daňových nedoplatků, resp. jejich zachycení do evidence (§ 53 odst. 1 písm. f) ZVZ) je jiným vyjádřením nesplnění povinnosti vztahující se k placení daně (čl. 45 odst. 2 písm. f) uvedené směrnice). Za tohoto stavu není důvodu pro použití tzv. eurokonformního výkladu; ten by, při nesplnění podmínky nedostatečné či neúplné transpozice komunitární směrnice do vnitrostátního právního řádu, interpretaci § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ (coby ustanovení řádně transponujícího příslušnou komunitární zadávací směrnici) nijak nepřispěl. Namítá-li žalobce v této souvislosti existenci právního závěru obsaženého v rozsudku Evropského soudního dvora, podle něhož poskytoval služeb (tedy dodavatel), který své povinnosti v oblasti daní nesplnil, může tyto povinnosti splnit později mimo jiné na základě dohody se správním orgánem za účelem postupného zaplacení, pak ani tento právní závěr interpretaci § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ nepomáhá. Nevyplývá z něj totiž, že by se „dodatečné“ splnění povinností vztahovalo k období, jež na období pro prokázání splnění kvalifikace navazuje, a že by za tohoto stavu samotná existence „dohody se správním orgánem“ bez následného splnění povinností (tedy v okamžiku uzavření takové „dohody“) již znamenala, že dodavatel nemá žádné povinnosti v oblasti daní nesplněny; komunitární úprava tu výslovně odkazuje na vnitrostátní úpravu otázek splnění daňových povinností a v jejím světle je tak třeba na postavení subjektů nahlížet. Dovozerovat z uvedeného rozsudku Evropského soudního dvora závěr, na němž vystavěl žalobce svoji argumentaci, by tak bylo pouhou spekulací.

Skutečnost, zda žalobce měl v době prokazování kvalifikačních předpokladů zachycen daňový nedoplatek či nikoli, je třeba posuzovat na základě příslušných ustanovení daňového řádu. Ten pojem „daňový nedoplatek“ nikterak přímo nedefinuje. Z § 57 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že daňovým dlužníkem je každý, kdo je podle zvláštního zákona povinen platit daň nebo vybranou a sraženou daň

odvádět. Daňová povinnost přitom podle § 57 odst. 2 daňového řádu vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající daňovou povinnost podle tohoto zákona nebo zvláštních předpisů. V prodlení je tedy takový subjekt v postavení daňového dlužníka, který nezaplatil splatnou daň v odpovídající částce nejpozději v den její splatnosti. Otázku, zda je v prodlení i takový daňový dlužník (neboť tato osoba podmínky podle § 57 odst. 1 daňového řádu splňuje), který nezaplatil splátku daně nejpozději v den její splatnosti stanovený zákonem, avšak který disponuje rozhodnutím o povolení splátek či posečkání daně, daňový řád také výslovně neřeší, nicméně § 60 odst. 4 daňového řádu pro případ rozhodnutí o posečkání daně stanoví, že není-li v rozhodnutí stanoveno jinak, nepočítá se po dobu povoleného posečkání daně nebo splátek daně úrok z prodlení, dodrží-li daňový dlužník stanovené podmínky. To by nasvědčovalo závěru, že takový daňový dlužník v prodlení je, neboť jinak by narůstání příslušenství nepřicházelo v úvahu a nemusela by být tato otázka zákonem výslovně upravena. Tento závěr pak může být posílen argumentací v tom směru, že správce daně je podle § 60 odst. 4 daňového řádu oprávněn rozhodnout, že i pro případ povolení posečkání daně bude příslušenství narůstat (úrok z prodlení se totiž podle § 60 odst. 4 daňového řádu nepočítá pouze tehdy, nerozhodne-li správce daně jinak, tj. tak, že se úrok z prodlení bude počítat). Pak lze tedy dovozovat, že i ten dlužník, jemuž bylo povoleno posečkání daně, zůstává nadále daňovým dlužníkem a je v prodlení s plněním své daňové povinnosti, byť se oproti jiným daňovým dlužníkům, jež jsou také v prodlení, avšak nedisponují rozhodnutím o posečkání daně, může nacházet v příznivějším postavení, a sice tehdy, pokud správce daně ve smyslu § 60 odst. 4 daňového řádu nerozhodne, že v neprospěch takového daňového dlužníka bude i přes rozhodnutí o posečkání daně narůstat příslušenství dlužné částky (obdobný závěr, byť „opatrně“, dovozuje i komentářová literatura; srov. Kindl, M., Telecký, D., Válková, H.: Zákon o správě daní a poplatků. Komentář. 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2002, str. 396).

Tyto úvahy se sice týkají toliko postavení subjektu coby „daňového dlužníka“, avšak pro výklad pojmu „daňový nedoplatek“ podpůrný význam mají. Daňovým dlužníkem je totiž ten, kdo má daňový nedoplatek. Nepřestává-li být konkrétní subjekt daňovým dlužníkem (neboť byl podle zvláštního zákona povinen platit daň nebo vybranou a sraženou daň odvádět a na tom děje následné, tu vydání rozhodnutí o posečkání daně, ničeho nezměnilo), nemůže zaniknout jeho daňový nedoplatek (který vznikl s povinností platit daň nebo vybranou a sraženou daň odvádět); totéž platí i opačně. Pak by tedy platil obdobný závěr, k jakému soud dospěl shora ohledně „daňového dlužníka“, tedy že daňový nedoplatek nezaniká rozhodnutím o posečkání daně, nejvýše se ten daňový dlužník, jehož daňový nedoplatek tíží a který disponuje rozhodnutím o posečkání daně, může nacházet v příznivějším postavení, a sice tehdy, pokud správce daně ve smyslu § 60 odst. 4 daňového řádu nerozhodne, že v neprospěch takového daňového dlužníka bude i přes rozhodnutí o posečkání daně narůstat příslušenství dlužné částky, tj. právě toho daňového nedoplatku, který rozhodnutím o posečkání daně nezanikl.

Nadto ani dikce jiných ustanovení daňového řádu nenavědčuje tomu, že by daňový nedoplatek rozhodnutím o posečkání daně zanikl (tj. že by přestal být „daňovým nedoplatkem“). Pokud § 60 odst. 1 daňového řádu stanoví, že na žádost může správce daně povolit daňovému dlužníkovi posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou, pak i dikce tohoto ustanovení navědčuje tomu, že takové rozhodnutí má být vydáváno tehdy, pokud by „...zaplacení daně bylo spojeno ... s újmou...“ (aniž by se cokoli měnilo na existenci daňového nedoplatku) nebo pokud by nebylo možno „...vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou...“ (tu se tedy hovoří pouze o výběru daňového nedoplatku, aniž by samotný daňový nedoplatek měl zaniknout). Rozhodnutí o posečkání daně tedy liberuje daňového dlužníka od nepříznivých následků spojených s okamžitým výběrem, případně od narůstání příslušenství částky, jež představuje původní daňový nedoplatek, nikoli však od toho, že jej existující daňový nedoplatek i nadále tíží. Jinými slovy: z § 60 odst. 1 daňového řádu lze dovodit, že rozhodnutí o posečkání daně (nebo o jejím zaplacení ve splátkách) umožňuje, aby daňový nedoplatek nebyl placen najednou v původním termínu, nicméně na existenci daňového nedoplatku nemá žádný vliv.

Terminologicky je v právě projednávané věci instruktivní rovněž dikce přechodného ustanovení – čl. VI zákona č. 230/2006 Sb., jímž byl daňový řád novelizován; z pohledu právě projednávané věci není rozhodující pravidlo vyplývající z tohoto přechodného ustanovení, nýbrž jeho dikce operující se slovem „nedoplatek“. Podle bodu 2. uvedeného přechodného ustanovení platí, že „...úprava ... se použije při posečkání daně, jejíž nedoplatek se úročí úrokem z prodlení ...“ a zároveň toto ustanovení obsahuje dikci „... při posečkání daně, jejíž nedoplatek je penalizován podle § 63 ...“. Z toho zdejší soud rovněž dovozuje, že posečkání daně, je-li o něm rozhodnuto (ať už správce daně rozhodne ohledně příslušenství daně či nikoli), se nijak nepromítá do otázky existence daňového nedoplatku. Ten i nadále přetrvává, byť daňový dlužník nemá okamžitou potřebu jej hradit – a správce daně jej vybírat. Za situace, kdy žalobcem namítaná dikce § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků z vlastnictví státu na jiné osoby, není obecnou úpravou, z níž by bylo možno dovodit definici „daňového nedoplatku“, kdy jeho vymezení je právě citovaným ustanovením limitováno účelem aplikace tohoto zákona a kdy výklad samotného daňového řádu poskytuje dostatečnou oporu pro shora uvedený závěr, není místa pro výklad s využitím analogie *legis*, jehož se žalobce dožaduje.

Rozhodnutím o posečkání daně tedy není právní sféra daňového dlužníka v otázce existence jeho daňového nedoplatku nikterak zasažena. To koresponduje se skutečností, že na vydání rozhodnutí o posečkání daně není právní nárok; toto rozhodnutí je toliko výsledkem výkonu dozorčího práva správce daně, nepředstavuje zásah do subjektivních práv daňového dlužníka, a to ani v pozitivním, ani

v negativním smyslu (konstantně je z tohoto důvodu judikováno vyloučení ze soudního přezkumu podle § 68 písm. e/ a § 70 písm. a/ s.ř.s. – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2003 v právní věci sp. zn. 3 Afs 10/2003, č. 521/2005 Sb. NSS). Pokud by se mělo rozhodnutí o posečkání daně autoritativně dotknout právní sféry daňového dlužníka na jeho veřejných subjektivních právech, a to jakkoli, tu konkrétně v otázce samotné existence daňového nedoplatku, což by se u daňového dlužníka projevilo právě v otázce splnění kvalifikačního předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ, pak by takové rozhodnutí nemohlo být z následného přezkumu ve smyslu uvedených ustanovení s.ř.s. vyloučeno.

Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že dodavatel (tu žalobce) musí splňovat kvalifikační předpoklady, mimo jiných předpokladů i základní kvalifikační předpoklady - a z těchto předpokladů i ten, který je uveden v § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ. Aby jej splnil, musí prokázat, že nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky. Podle § 63 odst. 1 daňového řádu daňový nedoplatek vzniká tehdy, jestliže je daňový dlužník v prodlení s placením splatné částky daně, tj. nezaplatil-li tuto daň, resp. její část, nejpozději v den její splatnosti. Evidenci daně vede ve vztahu ke každému daňovému subjektu správce daně, tj. místně příslušný finanční úřad, na osobním účtu takového daňového subjektu (§ 62 daňového řádu). Absence daňových nedoplatků se zkoumá k okamžiku posuzování splnění kvalifikace. Je tedy nerozhodné, zda dodavatel měl v minulosti evidovány daňové nedoplatky, pokud je nemá evidovány v okamžiku posuzování kvalifikace, a naopak.

Má-li v okamžiku posuzování splnění kvalifikace evidován daňový nedoplatek, kvalifikaci nespĺňuje, jeho nabídka je vyřazena a tento dodavatel je ze zadávacího řízení vyloučen (§ 60 odst. 1 ZVZ). Na existenci daňového nedoplatku, který vyplývá ze Sdělení Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 6.6.2007 a z Potvrzení Finančního Úřadu v Říčanech ze dne 6.6.2007, kdy údaje ohledně posečkání daně v nich uvedené ani žalobce nijak nezpochybňuje, nic nemění skutečnost, že správce daně rozhodl o posečkání daně. Pak tedy byl žalobce ze zadávacího řízení vyloučen důvodně, zadavatel postupoval v souladu se ZVZ a rozhodnutí žalovaného, které jeho postup aprobovalo, je rozhodnutím zákonným a věcně správným.

VI. Shrnutí závěrů soudu

Žalobce tedy v zadávacím řízení neprokázal, že by v jeho daňové evidenci nebyly zachyceny nedoplatky; nespĺnil tak kvalifikaci v základním kvalifikačním předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. f) ZVZ.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí použil správný právní předpis (ZVZ), v jeho rámci správnou právní normu (§ 53 odst. 1 písm. f) ZVZ), přitom toto ustanovení v daném případě vyložil správně.

Žaloba tak není důvodná a soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

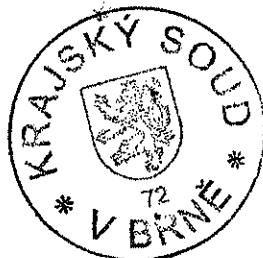
O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšným, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalovaný byl ve věci úspěšným, avšak soud nezjistil, že by mu vznikly náklady, jež by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, nadto náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto mu soud náhradu nepřiznal (§ 60 odst. 7 s.ř.s.).

Osobám zúčastněným na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady mohly vzniknout, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemají (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s., a to do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 24. března 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu